

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dnden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1889.

38te Aargang.

Guds Retfærdighed og Faderkærlighed.

(Af C.)

Naar man betragter den menneskelige Familie, som nu lever paa Jorden, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til de højt forskellige Forhold og Omstændigheder under hvilke de befinde sig, baade i religiøs og social Henseende. Den mest barbariske Bilde i det Indre af Afrika, saa vel som den mægtigste Kejser over Europas mest civiliserede Folk tilhøre een og samme Familie. De have „een Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle og i Alle.“ (Ej. 4, 6.) Disse to saa ulige stillede Personer, saa vel som alle andre Mennesker, i alle Lande og af alle Racer, have en sælles „Fader, som bor i Himmelen,“ og den hellige Skrift lærer os, at han „i Sandhed ikke anser Personer, men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig.“ (Ap. Gj. 10. 34—35.) Og dog finde vi, at disse højt ulige Forhold, der vise sig her i Livet, ere tilfæde strag ved Menne-

skets Indtræden i denne Verden, og at alle Mennesker, tilshneladende uden Skyld fra deres egen Side, ere stillede under disse saa vidt forskellige Omstændigheder, der atter, af Nødvendighed, maa føre andre skjæbnesvangre Følger efter sig, baade i dette Liv og det tilkommende. Der findes saaledes et langt overvejende Antal Hedninger, Muhamedanere og Jøder blandt den nulevende Generation, og dog har Kristendommen aldrig haft en større Udbredelse end den nu har. Blandt disse forskellige Folkfærd fødes der mange Millioner Børn aarlig, medens maaflte ligesaa mange Dødelige maa forlade denne Skueplads uden at have haft den fjærneste Anelse om, at der nogensinde var eller behøves en Verdens Frelser; og saaledes har det gaaet til i Martusinder. Betragter man Menneskenes Forhold fra et socialt Standpunkt er den store Forskjel i Livsstillinger ikke mindre iøjnesaldende, men,

medens man lægger Mærke til alt dette, er man almindeligvis aldeles ude af Stand til at forene disse Misforhold med en hjærlig og omsorgsfuld Faders Retfærdighed og Visdom, og Mange have derfor stødt an, og ere blevne Gudsforægttere. Den kristne Missionær, med Bibelen i Haanden, fortæller almindeligvis den stakkels Hedning, at dersom han ikke tror paa Jesus Kristus, saa bliver han fordømt og vil komme til at lide en evig, uendelig Pine i en Sø af Ild og Svovl, hvor Djævlene ville kaste ham omkring med Vasser fra den ene Ende af Helvede til den anden. Mangen retskaffen Hednings naturlige, barnlige Kjærlighed vil maasse bringe ham til at tænke paa sin henjovede Fader eller Moder, hvis Kjærlighed, Oprigtighed og Opofrelse endnu staar ham i friskt Erindring, og han kan derfor ikke, fra sit Synspunkt, betragte de Kristnes Gud som et retfærdigt Væsen, naar han vil overgive hans gode Forfædre til Helvedes Avalor, uden nogen Brøde fra deres Side. Det er maasse velbekendt, at Kineserne saaledes nære den højeste Værfrygt og Agtelse for deres levende, saa vel som for deres henjovede Forældre, og at disses Minde altid er dem helligt; det er derfor intet Under, at en Religion, som sender deres Forfædre uden Lov og Dom til det kristne Helvede, er dem en Modbydelighed. Er deres barnlige Agtelse og Kjærlighed for deres Forældre ikke en kristelig Dyd, fordi den, tillige med mange andre Sandheder er indbefattet i Buddha's Lære? „Er din Fader og din Moder“ er eet af de strengeste Bud, som Gud nogenstinde gav, enten ved Moses eller ved Kristus, og det er derfor nøje forbundet med Saliggjorelsens Plan. Det er kun Meyneftene, som ere komne paa Bidsjor angaaende Frelsens Plan og Guds Handlemaade

med sine Børn i denne og den tilkommende Verden, begrundet paa, at de ikke kjende deres sande Forhold til Gud, deres Herkomst, forrige Provestand og Marsagen til de højstforskjellige Forhold, hvorunder de nu befinde sig.

Naar Evangelietslys kommer til at kaste sine Straaler over disse tilsyneladende mislige Forhold, hvori Menneskene ved Forslynets Styrelse ere komne strag ved deres Indtrædelse i denne Verden, saa bliver ogsaa Marsagen dertil opklaret, idetmindste tildels, og vi kunne da meget let forene vore Begreber om Guds Retfærdighed og Visdom med Begrebet om hans Faderkjærlighed. Der kan ingen Folger være uden Marsag. Der maa altsaa absolut være en Grund hvorfor Menneskene komme her til Verden under saa ulige Forhold eller ogsaa maa de, uden Marsag, være stillede paa saa ulige Trin, udjatte for evig Fortabelse og, i de allerfleste Tilfælde, uden Skyld fra deres Side. Dette vilde være uforæneligt med Retfærdighed, og Gud kan ikke være uretfærdig. „Saa eskede Gud Verden, at han har givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv.“ (Joh. 3, 16.) „Skriften siger jo: hver den, som tror paa ham, skal ikke bestømmes. Og der er ikke Forskjel paa Jøde og Græker; thi den Samme er Alles Herre, som er rig nok for alle dem som paafalde ham. Thi hver den, som paafalder Herrens Navn, skal worde salig. Hvorledes skal de vel paafalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre uden der er Nogen som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udjendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fodder, som forkynde Fred,

som forkynde godt Budskab?" (Rom. 10, 11—15.) Og vi spørge: hvorledes kunne Menneskene være ansvarlige og komme under Fordommelse, uden at have kjendt det ringeste til Gud eller hans aabenbarede Lov? — Der er ingen Kristen og kun saa andre Mennesker, enten med eller uden Tro paa Gud, uden de jo indrømme, at i Menneskets Handlinger i det nærværende Liv ligger Spiren til hans Fremtids Skjæbne, baade i dette, og det tilkommende Liv, og alle Nutidens Begivenheder, deri indbefattet Menneskenes Handlinger, have deres Ophav eller Aarsag i en forbigangen Tid. Vor Tilværelse forudsætter vor Fødsel, og med vore daglige Handlinger hængaar Livet, hvorefter Døden ender vor Væbøbane i denne Verden. Det kraftige styggesfulde Træ var en Gang en lille spæd Spire, der udsprang fra et lille Frø, der atter havde sin Oprindelse fra et tidligere Træ, og jaaledes se vi i alle Retninger Vidnesbyrd om, at der ikke findes Noget uden at det har et Ophav eller Aarsag. Naar Lægen tager en Syg under Behandling søger han ligeledes sædvanligvis at udforske Sygdommens Aarsag, før han anvender Lægemidlet, og naar vi finde, at omtrent de fire Fjertendede af den nulevende Menneskeslægt ere uden Evangeliets Nys og Kundskab, og derfor maa undvære dets herlige Velsignelser heri Verden, saa maa vi slutte, at der maa være en Aarsag for, at Gud, som er Alles Fader, har gjort denne store Forskjel imellem sine Børn i denne Tid, saavel som endnu mere i de henspundne mørke, barbariske Tidsalbre, førend Evangeliet blev aabenbaret. Utallige Millioner ere hendøde uden Kundskab om Frelsens Plan eller det evige Evangelium, og maa derfor, efter den krasfaldne Kristenheds Anskuelse, være evigt fortabte,

uden at de med Forsæt have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Guds Bud. Vilde dette kunne kaldes retfærdigt? — Vilde dette være faderligt handlet mod en stakkels uvidende Flok Børn? —

Ligejaa uretfærdigt, som det vilde være at straffe Børn i det tilkommende Liv, uden en retfærdig Grund, ligejaa uretfærdigt vilde det være at straffe eller belønne Børnene i dette Liv, ved at give eller tilbageholde de himmelske Velsignelser, der ligesom Frøet frembringer det kraftige Træ, ere de Midler, hvorved Mennesket ene kan opnaa Ophøjelse og Frelse i det næste. Denne Aarsag maa derfor søges i en tidligere Tilværelse, ligesom vi efter Døden, ville se tilbage til det nuværende Liv, som Aarsagen til den Tilstand, hvori vi da ville befinde os — enten den er lykkelig eller ul lykkelig. Gud har heller ikke ladet os være ganske i Uvidenhed angaaende et tidligere Liv og nogle af de Begivenheder og Omstændigheder, der have foraarsaget den store Forskjel, som viser sig heri Livet, og det vil vise os, at Gud har handlet baade som en retfærdig Gud og en kjærlig Fader mod sine Børn.

Der var en Tid, da „Morgenstjerner jang tilsammen og alle Guds Børn raabte for Glæde“, og det var da „Gud grundfæstede Jorden“, som han selv siger til sin Tjener. (Job. 38, 4—7.) Jesus, var „det Guds Lam, som bar al Verdens Synd“ (Joh. 1, 29.) og han omtales senere af den samme elskelige Discipel, som „Lammet, det slagtede, fra Verdens Begyndelse.“ (1. Joh. 1, 8.) „Jesus var i Begyndelsen hos Gud;“ thi han siger selv: „Herliggjør Du mig og nu, Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var.“ (Joh. 17, 5.) Han var den førstfødte af mange Brødre, „den usynlige Guds Villed,

al Skabningens Forstefødte." (Rom. 8, 29 og Kol. 1, 15.) Han udgik fra Faderen og gik tilbage til Faderen efter sin Død og Opstandelse. (Joh. 16, 28.) Angaaende Mennesket siger Skriften: „Aanden (eller Sjælen) vender tilbage til Gud, som gav den." (Bræd. 12, 7.) Af disse Skriftsteder ses det tydeligt, at baade Jesus, den forstefødte af mange Brødre, saa vel som alle de andre af Guds Børn, indbefattende alle Menneskers Sjæle eller Aander, havde en Tilværelse i en anden Sfære, hvor de vare omgivne af andre Forhold og Omstændigheder end de, hvorunder de leve i denne jordiske, dødelig Tilstand; thi de kunde ikke vende tilbage til et Steb, hvor de aldrig havde været før. Efter som de kunde glæde sig, da Gud grundfæstede Jorden, saa maa de have haft Forstand paa denne Skabelses Bestemmelse, som deres den Gang fremtidige Bolig; thi det er ikke muligt at kunne glæde sig, uden at der ogsaa maa være en Aarsag til Glæden. — Naar Jesus, allerede den Gang var anjeet, som slagtet for Verdens tilkommende Synd, (thi dette var, før Jorden blev skabt) saa maa disse Aander have kjendt noget til den Plan, som Gud, deres fælles Fader, havde lagt for Menneskeslægten's Frelse og Op-højelse, efter at de skulde komme paa denne Jord og, i større eller mindre Grad, henfalde til Synd og Alle blive Døden underkastede. „Gud kjender fra Ewigheid alle sine Gjæringer". (Ap. Gj. 15, 18.) Paulus skriver, at de Hellige vare blevne velsignede med al aandelig Velsignelse, i det Himmelske, i Kristo, og at de vare udbalgte i ham før Verdens Grundvold blev lagt . . . . idet Gud forud bestemte dem til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed . . . . paa det de maatte være hans

Herlighed til Lov, efterdi de forud haabede paa Kristus. (Ef. 1, 3-12; Rom. 8, 29.) Der har saaledes været Undervisning om Saliggjorelsens Plan, og selvfølgelig maa Syndefaldet og dets Følger have været forstaaet af den Del af Guds Børn, som i denne deres første himmelske Tilværelse, haabede paa Kristus. Men hvorledes kunde de haabe uden Tro? eller tro uden Undervisning? — Skriften omtaler, at en Del af Himlens Indvaanere syndede og at de derfor bleve nedstyrtede til Helvede og overantvordede i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen (2 Pet. 2, 4.) hvilket beviser, at Aanderne den Gang havde Handlingsfrihed saa vel som Forstand til at antage eller forkaste de Principer, som bleve dem lærte, ligesom de kunne gjøre i denne Verden, og det er derfor overensstemmende med fornuftige Slutninger, saa vel som med Bibelens Vidnesbyrd, at vi heri maa søge Aarsagen til den store Forskjel, som findes heri Livet, og at Menneskenes saa højt forskellige Livsvilkaar, i religiøs Henseende, især ere Følgerne af vore Handlinger og Begreber i vor forrige Tilværelse, ligesom vor Uhyksalighed eller Uhyksalighed i vor næste Tilværelse efter Døden vil være Følgerne af vore Handlinger og Begreber i den Tilværelse, hvori vi nu befinde os.

Gud er vore Aanders Fader. Det var derfor at Frelseren lærte sine Disciple at bede til „vor Fader, som bor i Himmelen." Det var ikke for at bibringe Menneskene urigtige Begreber om Gud, deres Skaber og Belgjører, men for at lære dem deres sande Forhold til ham. Paulus siger: „Vi ere jo hans Slægt." (Ap. Gj. 17, 28.) Jesus var den forstefødte af mange Brødre, som selvfølgelig vare Søner af den samme Fader, men da dette ikke

er Tilfældet med os heri dette Liv, saa burde det være indlysende for ethvert tænkende Menneſte, at hermed menes vort Slægtskabsforhold til vor Fader og Gud i Himmelen, hvorfra Manden kom og hvortil den, efter Legemet's Død, atter vender tilbage. Paulus skriver: „Have vi tilmed haft vore kjedelige Fædre til Optugtere og bevaaret Frygt for dem, ſkulle vi da ikke meget mere være Mandernes Fader uderdanige, og leve?“ — (Heb. 12, 9.) Vi have allerede omtalt, at Manderne, medens de vare i deres himmeſke Faders umiddelbare Nærværelſe, have nydt Underviſning; at de, ſom ſiden bleve Guds Hellige her paa Jorden, raabte for Glæde da Jorden blev ſkabt; at de den Gang troede og haabede paa Kristus og at de vare blevne udvalgte og veſſignede i det himmeſke Hjem, med al aandelig Veſſignelſe. Vi have ogſaa lært, at „Gud ikke ſparedede de Engle, ſom ſyndede, men nedſtyrtede dem til Helvede“, (2 Pet. 2, 4.) og efter hvad der blev viſt Apoſtelen Johannes, i det mærkværdige Syn paa Den Patmos, blev en Trediedel af Himlens Hærſkare ſaaledes udfødte fordi de ſyndede. Diſſe udfødte Mander maa viſnok have forſyndet ſig i en forførdelig Grad, ſiden at Gud, der elſkede Verden, eller rettere ſine Børn, ſom kom til denne Verden, ſaa højt, at han hengav ſin enbaarne Søn, den forſtydte for at frelſe dem, kunde ſtraffe denne anden Del af ſin Familie ſaa ſtrengt. Men ligeſom der i enhver anden Familie er en uendelig Forſkjellighed i Karakter, Fatteevne og andre perſonlige Egenſkaber hos de enkelte Individier, ſaaledes maa det have været med Guds talrige Familie i Himmelen. At en Del ſyndede ſaa meget, at de bleve nedſtyrtede til Helvede, er allerede paaviſt, og at Andre kunde ſynde

i mindre Grad, forinden de kom hertil Verden er derfor kun en ganſke naturlig Slutning. Vi finde at Jeſu Diſciple nærede denne Anſkuelſe, ſom de ſandſynligviſ havde ſaaet ved deres Herres og Meſters perſonlige Underviſning; thi, da de, ved en viſ Lejlighed, „ſaa et Menneſte, ſom var blind født, ſpurgte hans Diſciple ham, og ſagde: Meſter! hvo har ſyndet? denne eller hans Forældre? Jeſus ſvarede: hverken denne ſyndede, ej heller hans Forældre; men paa det at Guds Gjerninger ſkulde blive aabenbarede paa ham.“ (Joh. 9, 2—3.) Da dette Menneſte var født blind, ſaa kunde der umuligt være Tale om anden Synd fra hans Side, end den han kunde have begaaet forinden han blev født, eller medens han endnu var i ſin forſte aandelige Tilværelſe hos Gud, i ſit himmeſke Hjem, og derſom dette Begreb havde været urigtigt, ſaa havde Frelſeren næppe villet lade Diſciple ſe forblive i en ſaadan Wildfarelſe, men vilde have benyttet Lejligheden, ligeſom han gjorde den Gang Saduæerne opkaſtede deres ſpidsfindige Spørgsmaal til ham angaaende Kvinden, der havde været gift med ſyv forſkjellige Mænd efter hverandre. Men i ſtedet for at ſige, ſom ved hin Lejlighed: „I fare altid vild, idet I ikke kjende Skrifterne ej heller Guds Kraft“, (Matth. 22, 24—34) lod han dem beholde deres Mening om en tidligere Tilværelſe, og beſvarede blot deres fremſatte Spørgsmaal om, det var paa Grund af Mandens egne Synder eller det var for Forældrenes Synd, at han var bleven født blind, ved at underrette dem om, at det var ingen af Deſene. Ligeſom Manderne kunde ſynde og udfatte ſig for Straf, ſaaledes kunde de ogſaa ved deres Udydighed og ædlere

Karakter opnaa særdeles Naadegaver i deres første aandelige Prøvestand, som vi allerede have bemærket, var Tilfældet med de Hellige i Apostlernes Dage, idet de, ved der at tro og haabe paa Kristus, (der skulde komme til Verden, ligesom de andre ufødte Aander,) „bleve velsignede med al aandelig Velsignelse i det Himmelste“ og udvalgte og beklædte til at dannes i Guds Søns Billede, saa vel som til at faa deres Tilværelse paa Jorden, paa den Tid, da Guds Evangelium var paa Jorden, og derved fik Del i dets store Velsignelser. Hvad Andet kunde Paulus mene? Paulus siger om sig selv, at Gud, fra Moders Liv havde udseet ham og kaldet ham ved sin Naade til at forkynde Evangeliet for Hedningerne. (Gal. 1, 15.) Profeten Jeremias var ligeledes kaldet og beklædet, forinden han kom til denne Verden, og han skriver derom selv saaledes: „Og Herrens Ord stete til mig, sigende: Før jeg dannede Dig i Moders Liv kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beklædte Dig til en Profet for Folkene.“ (Jer. 1—5.) Frelseren var ligeledes forudbeklædet til at være det Lam, der skulde gjøre Forsoning for Verdens Synder, og derjom man ønsker at vide Grunden til at han fik Fortrinet fremfor nogen Anden af Guds Søner, saa ville vi lade Apostelen forklare det for os. Frelseren var den førstfødte af mange Brødre, og havde, ifølge den patriarkalske Familieorden, Forrangen, men det var ikke denne Omstændighed alene, men hans fremragende Karakter i Særdeleshed, som gav ham Fortrinet. Hør hvad Apostelen siger om ham: „Men til Sonnen siger han: Din Trone, o Gud! staar i al Ewighed, Retvisighedens Spir er dit Riges Spir. Du elskede Retfærdighed og

hadede Uret, derfor har Gud, din Gud, salvet Dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre.“ (Hebr. 1, 8—9.)

Der var, i gamle Dage, en Mand, som Gud kaldte sin Ven, og som Apostlerne kaldte „de Troendes Fader“. Hans Navn var Abraham, og Gud udkaarede ham til at være Stamfaderen til et Folk, som han vilde særligen velsigne med den sande Kundskab om deres Skaber og Forløser, og igjennem ham skulde ogsaa hele den øvrige Del af Menneslægten blive velsignet. Denne Mand havde flere personlige Besøg og Aabenbarelser af den Almægtige, og blandt megen anden interessant og herlig Undervisning, blev han ogsaa underrettet om Menneskets første Prøvestand og Guds retfærdige og faderlige Handlemaade med sine Born, baade hisjet og her i Livet. Denne Bog er, ved Forhynets Styrkelse, kommen i de Sidste-Dages Helliges Besiddelse og blev, af Profeten Josef Smith, oversat fra Ægyptisk i det engelske Sprog. Vi kunne ikke, i denne Afhandling, give de nærmere Omstændigheder under hvilke Originalen kom i Josefs Besiddelse, men kunne indestaa for Sandheden. I denne (Abrahams) Bog læse vi følgende: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede for Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Edle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod iblandt dem som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa hist ned, thi der findes Rum, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord,

hvorpaa disse Mander kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre alle Ting, hvad som helst Herren, deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøve-stand, skulle forøges; og de, der ikke

holde deres første Prøvestand, skulle ikke opnaa Herlighed i samme Rige med dem, der holdt deres første Prøve-stand; og de, der holde den anden Prøvestand skulle opnaa evindelig Herlighed.“

(Fortsættes.)

Kostbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens ledende Mænd.

(Fortsat fra Side 344.)

„Om end al Verdens Beregning, Talent, Visdom og Dannelse havde ledsaget Mormons Bog, da den blev bragt mig, og, i det mest udsøgte Sprog, havde erklæret den at være sandfærdig og vilde have forsøgt at bevise det ved verdslig Visdom og Værdom, saa vilde det kun have været, som en Røg, der opstiger og forsvinder. Men da jeg traf en Mand, uden Talent eller store Talegaver, som blot kunde sige: „Jeg veed, formedelt den Helligaands Kraft, at Mormons Bog er sand og at Josef Smith er en Herrens Profet“, saa oplyste den Helligaand, som udgik fra den Mand, min Forstand, og jeg kunde se, at der var Gys, Herlighed og Udødelighed at vinde. Jeg blev selv saa paavirket og opfyldt af samme, at jeg var overbevist om at Mandens Vidnesbyrd var sandt. Jeg gjentager det, at Verdens Visdom alene, er ligesom en Røg, en Taage, der forsvinder saasnart Dagens straalende Gys viser sig, eller som Rimfrosken der bortdunster for Solens varme Straaler. Mine egne Anskuelser, naturlige Anlæg og Opdragelse maatte bøje sig for dette ligefremme, men kraftige Vidnesbyrd. Det gav min Forstand forøget Gys og fyldte min Sjæl med Glæde. Verden, med

al dens Visdom og Magt, dens Kongers og Tyrsters Herlighed og gyldne Udstyr, synker ned til en Ubetydelighed i Sammenligning med en Guds Tjeners ligefremme og ukunstlede Vidnesbyrd.“

„Hvad er det, som foraarfager at Mænd og Kvinder, der ikke tidligere plejede at tænke over, eller drøfte theologiske Emner, kunne drøfte saadanne paa en fornuftig Maade, ligesaa snart, som Herrens Mand rører ved deres Forstand? De fleste, som ere tilstede i denne Forjamling, kunne besvare dette Spørgsmaal. Det er den Helligaand, som taler igjennem Eder; I have modtaget en Del af det Gys, som kommer fra hin anden Verden, som vi ikke kunne se med vort naturlige Oje, og vi ere komne under en Indflydelse, hvis Virkninger kunne føles uden at man dog kan opdage Aarsagen, og det kan derfor kaldes et Mirakel.“

„Forudsat at jeg skulde blive kaldet til at prædike Evangeliet indtil mit Hovedhaar blev ganske hvidt og mine Lemmer ryttede af Alderdoms Svaghed, og at jeg da skulde blive lagt i Graven uden at faa se min Familie mere heri Livet, vilde det saa være nogen Opofrelse? Nej, men det vilde derimod være en af de største Betsignelser, som

kunde tildeles noget dødeligt Menneske, | Enjet, fra at være under Satans Magt
at faa Anledning til at kalde Tusinder, | og Uretfærdighed til den levende Guds
og maaste Millioner, fra Mørket til | retfærdige og sande Principer."

Den 1ste September 1889.

Herrns Bæk.

„Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Egypti Land! men, saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, der som han havde fordrevet dem hen; og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. Se, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa alle Høje og af Revnerne i Klipperne". (Jer. 16, 14—16.)

Ovenstaaende mærkelige Profeti indbefatter en Mængde interessante og vigtige Begivenheder, der skulle gaa for sig i de sidste Dage, og som nu ere i fuld Virksomhed, uden at Menneskene lægge synderlig Mærke dertil, eller tænke at Herren derved opfylder disse Profetier bogstaveligt. Og dog skal den Tid endnu komme, da Guds indsamlede Israels skal sige, naar de se tilbage til Fædrenes historiske Fortid — deres Udfrielse af Egypti-Land og Indsættelse i det Land, som en Gang slød med Mælk og Honning; hvor Salomon byggede Herrens herlige Tempel; hvor Profeter forkyndte dem Herrens Ord til Opmuntring og til Advarsel; hvor deres Fædre syndede og som Straf bleve bortførte i Fangenskab til Babylon, 70 Aar; hvorfra de igjen bleve bragte tilbage til det udvalgte Land, som Gud havde lovet Israel til en evig Ejendom; hvor Verdens Frelser blev født, opvogede, lærte, led og døde, og dermed forløste en falden Verden, tilvejebragte Opstandelsen og Haab om evigt Liv for Alle, som tro; hvor deres Fædre, i Uvidenhed og Synd, havde korsfæstet Herlighedens Herre, og 40 Aar senere maatte lide en fortørnet Guds Straf og, som en Følge heraf, have været adspredte i alle Verdens Lande, forhaanede og forfulgte indtil, i disse sidste Dage, Gud atter har begyndt at samle sit Folk fra alle Lande, ved Fiskere og Jægere — naar de en Gang i Fremtiden, i deres lykkelige Hjem kunne „sidde under deres eget Vintræ og Figentræ, og Ingen mere tør vove at gjøre dem Fortræb", da ville de opfylde denne Del af Profetien, og udtrykke deres taknemmelige Vresrøgt for den Almægtiges Visdom, Magt og Godhed, i disse Ord: „Saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og af alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem".

De ville tænke tilbage paa deres Fædres Lidelser iblandt de Folkslag og Nationer, som have pint og plaget dem, og som bekendte sig at tro paa al Verdens Frelser, ihvorvel han var en Jøde, af Davids kongelige Slægt, og var Fædrenes Haab og Glæde, skjønt en lille Del af Israel, under Indflydelse af

Bantro og aandeligt Mørke, havde forhærdet deres Hjerter og, derfor, som ufrugtbare Grene, vare blevne afbrudte fra det sande Olie træ og saaledes havde givet Anledning til, at vilde Grene (Hedningerne) bleve indpodede og fik drage Nytte af Træets Rod og Fedme, som Paulus saa smukt fremstiller. (Rom. 11. Kap.) De ville tænke sig selv henjatte i den svundne Tid, da deres Fædre maatte udholde næsten Alt, hvad Fanatisme og Bigoteri kunde frembringe af Lidelse og Sorg; de ville se sig i Armod, Sygdom og Undertrykkelse, uden Haab om en bedre Stilling i dette Liv og med saare dunkle Begreber om det næste; og dernæst ville en Iøjere Dags første Straaler vise sig i Horisonten, idet Fiskere og Jægere opsoge dem i deres fattige Boliger i disse fjerne nordlige Lande; de saa høre om Israels Gud, som gav deres Forfædre Aabenbaringer og Syner i gamle Dage, at han endnu er den samme, og ihukommer sin Pagt med Abraham, deres Fader; de saa høre om Engles Betjening, som i forrige Tider, om Profeter, om Mirakler, om Indsamlingen til Zion og Jerusalem, om „Forløseren som skal afvende Ugudelighed fra Jakob“, om „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed“ og, efter disse Reflektioner finde de sig selv i fuld Nydelse af alle disse herlige Betsignelser i de forjættede Lande, som deres himmelske Fader har skjænket dem her paa Jorden. Med blandede Følelser se de derfor tilbage paa de Scener, som have gaaet forud og tilvejebragt denne lykkelige Forandring.

Er alt dette Indbildning eller Drøm? — De sidste sexti Aar have fremstillet mange af de Scener og Begivenheder, som staa i Forbindelse med denne mærkelige Profeti's Opfyldelse. Gud har aabenbaret sig og kaldet en Mand, Josef Smith, til at være en Profet for Folkene. Engle have undervist ham og paa andre Maader været ham behjælpelige med at grundlægge de sidste Dages store Ræik, der er beregnet paa „at samle Alt under et Hoved, baade det som er i Himlen og paa Jorden“; „at gjenoprette Israel Riget“ og indsamle Israels Børn fra Norden Land og fra alle de Lande, hvorhen de have været fordrevne. Foderne samle sig til Jerusalem og de Sidste-Dages Hellige, som ogsaa ere af Israel og mest af Josefs Stamme, samle sig til Zion i Amerika, hvor de allerede, under Guds Betsignelse have saaet „den ufrugtbare Mark til at glæde sig, og Orkenen til at blomstre som en Rose“; hvor de bygge Templer til Herren, Israels Gud; hvorfra der udsendes baade „Jægere og Fiskere“, for at samle de adspredte Faar og hvortil mange Folk aarlig gaa op, udtrykkeligen i den Hensigt „at de maa lære mere om Herrens Veje og vandre paa hans Stier“. „De fare som en Sky og som Duer til deres Vinduer“ og „komme til Zion med Frydetsang og evig Glæde“; „thi Herren har grundsfættet Zion, paa det, de Elenbige iblandt hans Folk, skulle finde Tilflugt der“.

C.

Ankomst.

Den 28de August ankom følgende Missionærer fra Zion: Truels A. Halgren, fra Ogden; James Petersen, fra South Jorden; Hans Martin Hansen, fra Fremont; A. P. Kenstrøm, fra Huntsville; M. A. Hansen, fra Elsinore; Boye P. B. Petersen, fra Castle Dale; Oleen N. Stohl, fra Brigham City; A. P. Andersen, fra Salt Lake City og James Keller, fra Mink Creek.

Det er os en Glæde at kunne byde disse vore Brodre Velkommen, som Medarbejdere i Herrens Bøngård, og vi ønske dem Held og Guds Velsignelse i den ansvarfulde Stilling, som de nu komme til at indtage, som Sandhedens Budbærere til Folket i disse Lande.

Beskikkelse.

Disse Brodre ere herved beskikkede til at virke som Missionærer i følgende Konferencer: James Peteresen og James Keller, i Kjøbenhavns Konference; M. A. Hansen og Bohe P. B. Peteresen, i Aarhus Konference; Truels A. Halgren og Oleen N. Stohl, i Skaaene Konference; A. P. Rensstrøm og A. P. Andersen, i Stockholms Konference, og Hans Martin Hansen, i Kristiania Konference.

Vigeledes er Oldeste V. P. Nielsen løst fra at virke i Aalborg Konf. og herved beskikket til at arbejde i Kristiania Konf., under Bestyrelse af James Præsident.

C. J. Fjeldsted,

Præsident for den scandinaviske Mission.

Emigranterne.

Med Brev fra Oldeste J. C. A. Wejbye, Foreeren for den sidste Emigration, ere vi underrettede om, at Selskabet ankom til Hull, Søndag Eftermiddag, den 11te August, i bedste Velgaaende. De havde samme Dags Formiddag afholdt Forsamling paa Skibets Dæk, med Kaptajnens Tilladelse, og havde i det Hele taget, mødt megen Velvillie hos Skibets Besætning. Næste Dags Morgen Kl. 6 kom de i Land og fik deres Rejsegods efterseet af Toldvæsenet, og tillige maatte hver Familie, saa vel som de enkelte Personer, fremvise deres Sundheds-Attest fra Doktoren i Kjøbenhavn, før de kunde faa Billeter til Jernbanen. Selskabet forlod Hull Kl. 10, Form., og ankom til Liverpool om Eftermiddagen Kl. 3³⁰, og bleve der mødte af Gjeren af Hotel „Svea“, som førte dem til samme, hvor de bleve indlogerede. Selskabet skulde afsejle fra Liverpool den 17de August og de samme Brodre som vare anbetroede Ledelsen her fra Kjøbenhavn, bleve af Præs. Teasdale beskikkede til at forstjætte deres ansvarfulde Kald indtil de have ført de Hellige til deres Bestemmelsessted.

Martyrer for Sandheden.

(Fra Deseret News.)

Med at undersøge Kirkens Historie finde vi, at omtrent fyrrethve Personer have maattet lade Livet, som Martyrer for Sandhedens Sag i denne Evangelii-Uddeling; men hermed menes dog kun dem, hvis Blod virkelig er blevet ud-

gydt for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og ikke de mange, der ere faldne, som en Følge af Udelser og Savn, som de maatte gennemgaa i Kirkens tidligere Dage; thi man regner, at mindst tre Hundrede mistede Livet under Forføl-

gelferne i Misjouri alene. Adskillige ere ogsaa dode, som en indrikte Følge af de senere Mars Forsølgelse i Utah.

Den 25de Marts 1832, om Natten, blev Josef Smith og Sidney Rigdon slæbte ud af deres Senge, medens de boede i Byen Hiram, Portage County, Ohio Stat, og bleve indsmurte i Tjære og bestrøede med Fjær, og paa andre Maader haardt mishandlede. Man hældte Stedebånd i Josefs Mund og holdt ham ved Struben saalænge til han tabte Nandedrættet, hvorefter han blev efterladt som død. Et af hans Børn, som laa syg af Meslinger, og var i samme Seng, som Josef, da Pøbelen brød ind i Huset, fik derved en saa stærk Forkølelse, at det døde kort efter, og hun kan derfor med Rette anses som den første Myrtyr i vor Tidsalder. Den første Mand, som blev skudt og dræbt af Pøbelen, var Andrew Barber; dette skete den 12te November 1833, nogle Mile vest for the Big Blue (den store blaa Flod) i Jackson County, i Staten Misjouri, i en Træfning, som de Hellige havde med deres Fjender, der gjorde Overfald om Natten. Ved samme Lejlighed bleve to af Pøbelen dræbte og adskillige bleve saarede paa begge Sider.

Den 25de October 1838 foresaldt en anden Træfning mellem Pøbelen og omtrent fem og halvhjersindstyve af Brødrene, ved Crooked River, (den bugtede Flod) i Caldwell County, i samme Stat. Ved denne Lejlighed faldt Gideon Carter, og elleve andre Brødre bleve saarede. Iblandt dem var Apostelen David W. Patten og Patrick D. Bannion, som begge døde kort efter.

Fem Dage senere foresaldt Blodbadet ved Haun's Mølle, hvor atten eller nitten værgeløse Hellige bleve dræbte paa en umenneskelig Maade af

Pøbelen. Navnene paa disse Martyrer, saa vidt som de ere os bekendte, ere følgende: Thomas Mc. Bride; Levi N. Merrick; Elias Benner; Josiah Fuller; Benjamin Lewis; Alexander Campbell; Warren Smith; Sordius Smith; George S. Richards; William Napier; Augustine Harmer; Simon Cox; Hiram Abbot; John York; Charles Merrick; John Lee og John Buyers. Blandt de saarede, der senere kom sig, vare Isaac Laney; Jacob og George Myers; Carlton Lewis; Jacob Potts; Charles Jimison; John Walker; Alma Smith og Pigen Mary Stedwell, der blev skudt i Haanden, medens hun søgte at komme bort.

Enkelthederne ved Profeten Josefs og Patriarken Hyrum Smiths Martyr-død ere saa velbekendt for de Hellige, at vi ikke her behøve af beskrive dem. Vi ville derfor blot bemærke, at da Kloffen var omtrent tyve Minuter over fem om Eftermiddagen den 27de Juni 1844, omringede en bevæbnet Pobel, der havde hjærtet Ansigterne for at være ukjendelige, Fængslet i Carthago, i Staten Illinois, og myrdede Josef og Hyrum Smith, med frit Overlæg og i koldt Blod, og paa samme Tid blev Apostelen John Taylor haardt saaret af fire Rugler, medens Willard Richards, der ogsaa var tilstede, slap uskadt. Denne djævelske Gjerning blev udført, medens disse Mænd sad i Forvaring og ventede at komme i Forhør under Guvernørens højtidelige Løfte om Beskyttelse, da det var sagt ham, at Pøbelen pønsede paa at myrde dem.

Den næste Martyr var Edmund Durfee, som Pøbelen dræbte i Green Plains (Grønne Sletter) i Hancock County, i Staten Illinois, i November 1845. Omtrent paa samme Tid blev Joshua Smith forgivet i Byen Carthago.

Den 12te September 1846 forefaldt Kampen ved Nanvoo. Her faldt William Anderson og hans Son August, samt Isaac Norris; flere Andre bleve saarede under denne Forsvarskamp. Pobelens, som blev dreven tilbage, led ogjaa et foleligt Tab.

I Maj 1857, blev Apostelen Parley P. Pratt forfulgt af tre blodtorstige Skurke, medens han var undervejs fra St. Louis til Arkanfas. Den ene af disse var Hector S. Mc. Lean, der tidligere havde erklaret aabenlyst, at han vilde dræbe Pratt. For bedre at opnaa deres Hensigt, fik de ham arresteret paa en opdigtet Anklage, men han blev strax frikendt af de forenede Staters Ret i Van Buren. Disse Mordere fulgte derpaa efter ham og myrdede ham i koldt Blod, nær Staden Van Buren, i Arkanfas, den 13de Maj 1857.

Vi komme nu til at omtale flere Missionærer, som, i de senere Aar, have lidt Martyr døden, og som have udvist en høj Grad af Gudhengivenhed og Mod, idet de gik Døden imøde for Sandhedens og Retfærdighedens Sag.

Josef Standing blev saaledes grusomt myrdet af en bevæbnet Pobelhob, den 21de Juli 1879, i Nærheden af Barnells Jernbane-Station, i Whitfield County, i Staten Georgia, medens han var paa sin anden Mission i de sydlige Stater. Hans Medarbejder, Rudger Clawson, undgik, ved Forsynets forunderlige Styrelse, at dele samme Skjæbne, idet Pobelens lod ham gaa, saa at han kunde vende tilbage og medbringe Martyrens Lig.

Den 10de August 1884, blev en af de mest barbariske Handlinger udført, som nogeninde er bleven optegnet i Kirkens Historie, idet Eldsterne W. S. Berry og John S. Gibbs fra Utah, samt to unge Mænd, Brødrene Conder, bleve

myrdede af en bevæbnet Pobel; deres gamle Moder blev ogjaa haardt saaret ved samme Lejlighed. Anføreren for denne Bande, David Hinson, blev ogjaa dræbt. Denne skrækelige Scene forefaldt i Familien Conders Hjem, ved Cane Creek, i Lewis County, i Staten Tennessee, medens disse Martyrer vare forsamlede til Gudstjeneste, Søndagformiddag.

Den Sidste, som, indtil Dato, er bleven myrdet, saavidt som vi have paalidelige Efterretninger derom, var Edward M. Dalton, som blev myrdet af en Retsbetjent ved Navn William Thompson, medens han, uden at ane nogen Fare, red ganske rolig paa Gaden i Byen Parowan, Iron County, Utah. Dette skete den 16de December 1886.

Vi ville endvidere til Slutning bemærke, at skjønt disse ere Alle, som vi vide med Visshed at være faldne som Martyrer, siden de Sidste-Dages Bærf begyndte, saa ere der mange andre Tilfælde, i hvilke Guds Tjenere bleve haardt saarede, men, ved Guds Kraft og Godhed, der ledsagede hans Tjeneres Administration til de Lidende, bleve helbredte og levede i mange Aar derefter. Nogle Saadanne leve endnu, og de kunne vistnok med Rette kaldes levende Martyrer. Blandt dem kan man regne Philo Dibble, som blev skudt i Underlivet, under det foromtalte Overfald som Pobelens gjorde ved Big Blue, i Jackson County, Missouri, den 14de November 1833. Isaac Laney og Alma Smith bleve haardt saarede ved Blodbadet ved Haun's Mølle, idet at Forsmævnede blev bogstavelig gjenneboret af flere Rugler, medens Sidstnævnte fik næsten hele Høften skudt bort. Disse Brødre bleve helbredte formedelst Guds Kraft og levede mere end fem og tredive Aar efter den Tid. Eldste Laney døde i Saltjøstaden, den

31te October 1883, og Ældste Alma Smith i Coalville, Utah, den 19de Juni 1887.

Vi kunne have tilføjet Navnene paa mange, der ere døde, medens de vare paa Mission i fremmede Lande, og sælgelig, i en vis Forstand, ere Martyrer, og af Saadanne have to Mænd forladt denne Verden, i Lobet af de sidste to Aar, men vi føle os overbeviste om, at de Dødsfæller, som disse

ædle Mænd have gjort, ved at hengive deres Liv for Sandhedens Sag, og for at udbrede den blandt deres Medmennesker, ville bringe dem en herlig og evigvarende Belønning herefter, medens deres Navne, her blandt de Sidste-Dages Hellige, ville blive holdte i Ære og taknemmelig Erindring, som Martyrer, der have forherliget Guds Navn paa Jorden.

Himlens første Lov.

(Af Ældste T. E. Bassett.)

Man indrømmer i Almindelighed, at Orden er Himlens første Lov. At dette Princip er en absolut nødvendig Betingelse for den rette Bestyrelse og Ordning af enhver Nation, Organisation og Forening, er en Kjendsgjerning, som Ingen vil benægte. Derjom ikke dette Princip eksisterede, saa vilde der her ske Forvirring allevegne; al Regjeringsform vilde opløses og alt Samfundsliv vilde ophøre. Men kan dette Princip virkelig kaldes Himlens første Lov, naar den umulig kunde eksistere uden Lydhedens Principet? Den Orden, som eksisterer i Hæren, i Skolen eller i Bærkstederne, saa vel som alle andre Steder, er altid en Følge af fuldkommen Lydhed under de Regler, Love og Bestemmelser, som udgaa fra de Styrere.

Den Kjendsgjerning, at Orden ikke kan bestaa uden Lydhedens Principet, er derfor et afgørende Bevis for, at Lydhed eksisterede før end Orden, og at sidstnævnte er en Følge af førstnævnte Princip, naar det bliver anvendt paa den rette Maade. Det er Spiren

eller Marsagen til, at Alt, hvad der henhører til Guds Rige har Fremgang, og det jamme er ogsaa Tilfælde med alle andre rosværdige Foretagender, som blot ere af verdslig Bestaenhed.

Profeten Josef Smith sagde en Gang: „For Verden blev skabt, blev en uigjenkaldelig Lov udstedt, hvoraf alle Betsignelser afhænger, og naar vi erholde nogen af Guds Betsignelser, saa er det formedelst Lydhed under de Love, hvoraf disse Betsignelser ere afhængige.“

Vi kunne ikke, med god Grund, vente at erholde nogen af den Almægtiges Betsignelser, uden at rette os efter de Bestemmelser, som ville berettigg os til de lovede Betsignelser. Der er aabenbaret os et tilstrækkeligt Antal Love og Ordinantser, til at sikre os alle de Betsignelser, som vort Hjærte kunde ønske sig, derjom vi ville vise tilstrækkelig Lydhed under dem. Blandt disse Love og Ordinantser ville vi nævne:

1) Daabens Ordinantse, som, naar den bliver anvendt paa rette Maade og

ledsaget af Tro og alvorlig Omvendelse, vil sikre os Tilgivelse for vore Synder.

2) Naar vi ære vore Forældre, ere vi lovede, at vi skulle leve længe paa Jorden.

3) Naar vi holde Visdoms-Ordet ere vi lovede Sundhed — at vi skulle kunne lobe uden at blive trætte, gaa uden at udmattes, og at vi skulle finde Kundskabens skjulte Skatte, og sluttelig, at Dødens Engel skal gaa os forbi, ligesom han gif Israels Børn forbi i gamle Dage.

4) Angaaende Tiendeloven har Herren jagt ved Profeten Malachias: „Forer al Tienden til mit Forraads-hus og lad der være Spijs i mit Hus, og lader dem dog prove mig derved, jagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himmelsens Sluser, og udgøde Eder Betsignelse, indtil I have ikke Rok at tage ubi.“ (Mal. 3, 10.) Denne er den eneste Lov, som vi ere bekendte med, der lover os, at vi, ved at adlyde den, ikke skulle blive brændte paa Herrens store Dag.

5) Naar vi deltage værdigen i Nadverens Sakramente, saa have vi Løfte om evigt Liv, og at vi skulle opstaa paa den hderste Dag.

6) Naar vi lade os indsamle til det Sted, som Herren har bestemt til Indsamlingsstedet, have vi faaet Løfte om, at vi skulle undgaa de Straffedomme, som Frelseren og hans Apostler forudsagde, at skulle komme over Jorden. Desforuden ville vi paa Indsamlingsstedet kunne erholde mange store Betsignelser i Herrens Hus.

7) Naar vi ville forlade Alt, hvad der er os kjær og dyrebart heri Livet, for Evangeliets Skyld, ere vi blevne lovede af ham, som ikke kan lye, at vi skulle saa mangefold igjen i dette Liv, og, i det tilkommende, evigt Liv.

8) Ved at efterleve alle Evangeliets Love og Ordinantser, have vi Løfte om den Helligaands Gave, som skal minde os om det Forbigangne, og vise os baade det Nærværende, og det Tilkommende. Den vil ogsaa, i mange Tilfælde, give os Evne til at tale i fremmede Tungemaal, helbrede de Syge, uddrive Dævle, gjøre mange kraftige Undergjerninger og bringe os frem i den første Opstandelse, i Besiddelse af U dødelighed og evigt Liv, og i Forening med Kristus, skulle vi regjere over Jorden og saa være i hans Nærværelse altid og denne Klode blive en himmelsk Bolig, Satan være bunden og Fred herske overalt blandt Mennesker og Dyr.

Disse store og herlige Betsignelser burde visselig være tilstræffelige til at opmuntre enhver troende Kristen, til at adlyde alle Evangeliets Love og Ordinantser, lige saa snart som de blive bekendt med dem, uden at agte paa Verdens Fornærmelser, Spot eller Haan.

Profeten Samuel har jagt, at „Lydhighed er bedre end Offer og at give Agt (paa Herrens Ord er mere værd) end Fedmen af Bæddere“. (1 Sam. 15. 22.) Det er paa dette Princip, at Menneskene have erholdt alle de Betsignelser, som de nogensinde have nydt. Det var, f. Expl., ikke blot Blodet, med hvilket Dorstolperne vare overstrøgne, der frelste de første fødte af Israels Børn; heller ikke var det blot fordi, at de gif omkring Staden Jericho, at Murene faldt, ej heller var det blot ved at tvætte sig syv Gange i Jordans Vand, at Naaman, den Syrer, blev helbredet af sin Spedalskhed, men det var, i hvert af disse Tilfælde, Lydhighed under Guds Befalinger, der bragte de her omtalte Betsignelser.

Ligesaa nødvendigt, som det er at vise Lydighed til alle Evangeliets Love og Ordinantsjer for at erholde de lovede Betsignelser, er det at være lydige imod Kirkens bemyndigede Embedsmænd, for at alle Udestaaelser mellem Medlemmerne kunne blive bilagte i Mindelighed, og ingen Splid eller Uenighed herse i Menigheden, men Præstedømmets Kjendelse være afgjørende i alle Sager, saa at Guds Tjenere kunne udføre alle deres Kalds Pligter „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Legemes Opbyggelse“. Men ligesom Lydighed maa gaa forud for Orden, som vi har vist i det foregaaende, saaledes er ogsaa Odmøghed en absolut Nødvendighed, for at kunne være villig til at underkaste sig Præstedømmet og Evangeliets Love og Ordinantsjer. Vi kunne derfor, med god Grund, sige, at Odmøghed er Grundvolden til et gudfrygtigt, retfærdigt, nyttigt og gavnligt Liv. Anvendelsen af dette Princip vil gjøre os forsonlig og overbærende mod alle Mennesker, ligesom Gud, for Kristi

Skuld, har tilgivet os; vi ville være i Besiddelse af den barnlige, tillidsfulde, gudhengivne Følelse, uden hvilken vi ikke kunne indkomme i Guds Rige, thi saaledes erklærede Frelseren; vi ville gjøre godt mod dem, som gjøre os Dødt, og bede for dem, som gjøre os Skade og forfølge os. Paa den Maade ville vi træde i vor ældre Broders Fodspor, hvis hele Liv blev anvendt til at gjøre Godt mod alle Mennesker, og som, endog efter sin Opstandelse, da han var iført Uldelighed, var saa ydmyg, at han med, sine Disciple deltog af jordist Føde, som han selv personlig havde tillavet. Her have vi, i Frelserens Exempel, en straalende Modstætning til mange stolte og hunde-fulde Bøssener her paa Jorden, der ikke tænke paa andet, end at søge Ære og Anseelse over deres Medmennesker, gennem listige Anslag og Volds-gjeringer; Bøssener, der slet ikke tage deres Medmenneskers Vel i Betragtning, naar de blot kunne faa deres egne sanselige Lyster tilfredsstillede.

Poesi.

Eva's Drøm.

Fra Himlen udstødt — Mørkets Fyrste hæver
Mod den, for Adam, nylig skabte Jord,
Hvor, fra Guds Paradis, mod Himlen hæver
Naturens Lovsang sig i saligt Kor.

Der hendo Fuglesangens sidste Toner
Og Solen Afsted tager med et Kys;
Den fulde Maane, over Skovens Kroner,
Sig viser blid, som Nattevagt og Lys.

Og sidst, to rene Sjæle Herren prise —
Thi Eva ved sin Adams Side stod —
Med Tak til Gud, af Livjens Træ de spiste
Og spejle sig i Livjens klare Flod.

Lovprisinde Guds underfulde Veje,
Hans Kjærlighed opfylder Begges Sind,
Til ogsaa de, paa bløde Blomsterleje,
I søde Drømme saligt slumre ind.

Da nærmed' Satan sig — hans Dine lued' —
 I disse To, han Hævnens Ofre saa;
 I Disjes Fald, en Verdens Fald han stued',
 Usthyldige, som her for ham de laa.

Forsigtig tog han Plads ved Kvindens Side —
 Men hun, i Drømme, Vysjets Engel ser —
 Hans fædte Ord i hendes Dren glide
 Og Smigrens Gift hun drikker med Begjær.

„O Eva!“ kvad han, „Himlens skjøne Datter!
 Du Jordens Dronning! Adams ædle Brud!
 Din store Fremtid Du vist næppe fatter,
 Thi Du skal en Gang blive lig en Gud.“

„Nu er Du vistnok hele Jordens Glæde,
 Men dog, trods al din Ynde, kun et Lam;
 Af Kundskabstræets Frugt Du burde æde,
 Da vilde Du ophøje Dig og ham.“

„I Havens Midte Herren derfor satte
 Det skjøne Træ, hvoraf man Visdom faar,
 Hvoraf man samler Kundskabs rige Statte
 Og Godt og Ondt, som Herren selv forstaa.“

„Hvad er vel Herren selv paa Himlens Trone,
 Om ikke uindskrænket var hans Magt? —
 Hvad Værd for ham, en himmelsk Kongekrone,
 Som ikke Kundskabs Sejre han har bragt?“

Saa talte Lucifer, med Englestemme,
 Og derpaa sthyndsomt Stedet han forlod,
 Men Eva kunde ikke Drømmen glemme,
 Da aarle hun om Morgenens opstod.

C.

Dødsfald.

Hans Peter Holm døde i Moroni, Utah den 10de Juli 1889. Han var født den 17de December 1820 i Rønne, paa Bornholm, hvor han annammede Evangeliet. Han emigrerede til Utah i 1853, og var en trofast Sidste-Dages Hellig til det Sidste.

Olaves Sverfen døde i Logan, Utah, den 10de Juni 1889. Han var født i Nærheden af Kristiania, Norge, den 6te April 1819, og annammede Evangeliet i sit Fødeland, hvorfra han, med Familie emigrerede til Utah. Fred med hans Stov! han var en god Mand.

I n d h o l d.

Guds Retfærdighed og Fædertjær-		Bestikkelse.....	362
lighed.....	353	Emigranterne.....	362
Kostbare Perler.....	359	Martyrer for Sandheden.....	362
Red. Bem.:		Himlens første Lov.....	365
Herrens Værf.....	360	Poesi. (Eva's Drøm).....	367
Antomst.....	361	Dødsfald.....	368

Kjøbenhavn.